

Bilag 5.

Oversættelse.

Landsretssagfører Hermod Lannungs indlæg i det særlige politiske udvalg den 3. december 1965 vedrørende apartheid-spørgsmålet.

Det er velkendt, at mit land gennem årene har vist indgående og aktiv interesse for apartheid-problemet. Vor stilling med hensyn til dette problem er særdeles klar: vi forkaster og fordømmer racediskrimination såvel som enhver anden form for undertrykkelse. Ud fra disse humanitære motiver er den danske befolkning i stærk opposition til apartheid. Vi erkender også med dyb bekymring de uberegnelige risici, der er forbundet med apartheid-politikken.

I overensstemmelse hermed har Danmark altid været parat til, inden for rammerne af vore beskedne muligheder og midler, at bidrage til alle bestræbelser for at opnå en retfærdig og fredelig løsning på apartheid-problemet, et af de vanskeligste problemer i vor tid, og vi beklager, at der ikke er sket noget virkeligt fremskridt, siden Generalforsamlingen sidst beskæftigede sig med spørgsmålet under den 18. samling i 1963.

Dette skyldes ikke nogen mangel på opmærksomhed fra FN's eller andre interesse-rede internationale organer side.

De omfattende bestræbelser og undersøgelser fra FN's side har imidlertid ikke i sig selv bragt os nærmere til problemets løsning — men de har givet os en særdeles nyttig afklaring af problemets forskellige sider.

Min regering har i lyset af denne afklaring omhyggeligt genovervejet sin stilling med hensyn til mulighederne for en løsning af apartheid-spørgsmålet.

Må jeg, forinden jeg redegør for de konklusioner, hvortil min regering er nået, først have lov at henvise til den danske udenrigsministers udtalelse den 25. september 1963 under den 18. samlings generaldebat.

Min udenrigsminister gik da ind for, at FN samtidig burde følge to linier:

På den ene side burde der lægges stærkest muligt pres på Sydafrikas regering for at formå denne til at opgive apartheid-politikken, som strider mod FN's pagt og udgør en flagrant krænkelse af menneskerettighederne.

På den anden side burde FN prøve at overbevise sydafrikanerne om, at der efter afskaffelsen af de inhumane principper, hvorpå Den sydafrikanske Republik nu er baseret, kunne skabes en lykkelig og fremgangsrig fremtid for alle, der har rod i Sydafrika og ønsker at leve der.

Den danske regering er stadig af den opfattelse, at det ville være ønskeligt at følge disse to parallelle linier, for derigennem at fremkalde en fredelig løsning på apartheid-problemet og lægge grunden til et ikke-racialt samfund i Sydafrika.

Men vi kan ikke lukke øjnene for kendsgerningerne. Og kendsgerningerne er, at Sydafrikas regering fastholder sin inhumane og meningsløse politik på trods af alle FN's bestræbelser, på trods af organisationens énstemmige fordømmelse af apartheid, og på trods af utallige tilkendegivelser fra verdensopinionen. Sydafrikas regering nægter at deltage i nogen dialog for at drøfte alternativer til den katastrofale apartheid-politik.

På denne baggrund og i betragtning af forværringen af situationen i Sydafrika, er den danske regering nået til den opfattelse, at situationen i Sydafrika, som er fremgået af den derværende regerings hensynsløse apartheid-politik, udgør en trussel mod international fred og sikkerhed. Den danske regering har derfor instrueret min delegation om at støtte en resolution, hvori Generalforsamlingen 1) henleder Sikkerhedsrådets opmærksomhed på den kendsgerning, at der i Sydafrika eksisterer en situation, som udgør en trussel mod international fred og